CAP. VIII REÎNCARNAREA

I

Aş vrea să vă vorbesc astăzi despre reîncarnare deoarece văd uneori printre voi anumite persoane pe care această problemă îi preocupă şi îi nelinişteşte. S-a spus tot timpul că omul nu trăieşte decât odată, de aceea ascultând vorbindu-se despre reîncarnare, ei se simt tulburaţi şi nimic nu este clar în capul lor. Putem să ne extindem foarte mult asupra acestui capitol, de exemplu să expunem concepţiile tibetanilor, ale hinduşilor, ale egiptenilor, lucrările şi experienţele lor. Dar mă voi mulţumi să interpretez doar câteva pasagii din Biblie, dovedindu-vă că Iisus însuşi cunoştea şi accepta reîncarnarea. Veţi spune că aţi citit toate Evangheliile şi că nu aţi găsit nicăieri cuvântul „reîncarnare". Vă voi răspunde că nu e de mirare faptul că nu s-a menţionat nicăieri, în mod explicit, reîncarnarea, într-o epocă în care toţi credeau în ea. Cum ar fi putut să bănuiască evangheliştii nevoia de a vorbi de acest lucru, în mod special în previziunea unei epoci în care oamenii nu vor mai crede în ea? Ei au înfăţişat atât de puţine lucruri în scrierile lor încât ar fi fost fără rost să se insiste asupra unui fapt care făcea parte din tradiţie. Nu este convingător? Bine, bine, veţi fi convinşi de îndată.

Să luăm Evangheliile şi să studiem anumite întrebări puse de Iisus sau de discipolii săi, precum şi răspunsurile date. Într-o zi, Iisus întreabă pe discipolii săi: „Dar voi cine ziceţi că sunt?" Care este semnificaţia acestei întrebări? Aţi întâlnit oameni care să întrebe „Dar voi cine ziceţi că sunt?"? Ei ştiu cine sunt şi nu se întreabă ceea ce ceilalţi pot spune. Pentru a pune o asemenea întrebare trebuie să crezi în reîncarnare. Şi iată ce răspund discipolii: „Unii spun că tu eşti Ioan Botezătorul, alţii că eşti Ilie, ceilalţi că eşti Ieremia sau unul din proroci". Cum se poate afirma că cineva este unul sau altul care este mort de mult, dacă nu se subînţelege ideea reîncarnării?

Altă dată, Iisus şi discipolii săi întâlnesc un orb din naştere, iar discipolii întreabă: „Învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?" Vă întreb din nou: se pot pune întrebări atât de absurde dacă nu se crede în reîncarnare? Când ar fi putut păcătui acest om, în burta mamei sale? În care cârciumă mergea el, în ce cabaret? Ce afaceri necinstite făcea? Pe cine a asasinat? Deci, ori este o întrebare stupidă, ori ea subînţelege credinţa în existenţa unei vieţi anterioare.

Veţi spune: „Da, dar discipolii lui Iisus nu aveau şcoală, se zice că

erau pescari, deci era posibil să pună întrebări bizare". Dacă ar fi fost cazul însă, Iisus l-ar fi remarcat. În Evanghelii se vede clar că nu ezita în anumite împrejurări să-i dojenească pe discipoli. Ori, el nu-i certa ci le răspundea foarte simplu: „Nu e vorba că el sau părinţii lui ar fi păcătuit..." Aici, de asemeni, este un punct important. Dacă discipolii au întrebat dacă fiul este orb din naştere pentru că părinţii săi au păcătuit, este pentru că ei învăţaseră din legea ebraică că fiecare anomalie, fiecare infirmitate, fiecare nenorocire este datorită unei transgresări a legilor dar că adesea, o persoană poate plăti pentru alta şi deci, când vedem pe cineva în suferinţă nu putem şti dacă ispăşeşte propriile lui greşeli sau dacă se sacrifică pentru altcineva.

Aceasta era o credinţă răspândită la evrei. Tot răul era rezultatul unei încălcări, deci discipolii au pus întrebarea pentru că ştiau că un om nu se poate naşte orb fără motiv... sau numai pentru că lui Dumnezeu îi place să-l facă orb, cum îşi închipuie creştinii! Decilisus răspunse „nu pentru că el sau părinţii săi au păcătuit, ci pentru ca opera lui Dumnezeu să se manifeste în el „adică pentru ca, trecând pe aici să-l vindec şi poporul să creadă în mine. Apoi le-a explicat: „Vi s-a spus că oamenii primesc suferinţe pentru două motive: ori pentru că au păcătuit şi sunt pedepsiţi sau, fără să fi săvârşit ei înşişi greşelile, ei iau karma altora, se sacrifică pentru a evolua. Dar există şi o a treia categorie care a terminat evoluţia, care este liberă şi deci nu are nicio obligaţie de a coborî pe pământ. Ei bine, acest orb din naştere face parte din a treia categorie. Nici el, nici părinţii lui nu au păcătuit, el a coborât cu această infirmitate, pentru a-mi da posibilitatea să-l vindec pentru ca lumea să creadă în mine". Astfel, acest om salvează o mulţime de suflete.

Şi dacă nu sunteţi încă convinşi, iată şi alte argumente. Într-o zi, Iisus află că Ioan Botezătorul a fost întemniţat iar textul spune numai: „După ce Iisus a aflat că Ioan a fost predat, s-a retras în Galileea". După câtva timp, Ioan a fost decapitat din ordinul lui Herod. După transfigurare, discipolii l-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?" Iar Iisus a răspuns: „Ilie într-adevăr va veni şi va aşeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit dar ei nu l-au cunoscut ci au făcut cu el câte au voit". Iar textul adaugă: „Atuncea au înţeles ucenicii că Iisus le-a vorbit de Ioan Botezătorul". Deci, este limpede că Ioan Botezătorul era reîncarnarea lui Ilie. De altfel, evanghelia menţionează şi că atunci când un înger s-a

arătat lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, pentru a-i anunţa că soţia lui, Elizabeta, va da naştere unui fiu, el i-a spus: „Va merge înaintea lui Dumnezeu cu spiritul şi cu puterea lui Ilie".

Să vedem acum viaţa lui Ilie şi să căutăm ceea ce a făcut el pentru a fi decapitat când s-a reîncarnat mai târziu, în persoana lui Ioan Botezătorul. Este o poveste foarte interesantă. Ilie trăia în timpul regelui Ahab. Ahab se căsătorise cu Izabela, fiica regelui Sidon-ului şi din cauza ei, se închina lui Baal. Ilie s-a dus în faţa regelui Ahab pentru a-i reproşa infidelitatea faţă de Dumnezeul Israelului spunându-i: „Nu va cădea în aceşti ani nici rouă, nici ploaie, decât numai când voi zice eu". Apoi, el plecă din ordinul lui Dumnezeu şi se ascunse în munţi pentru a scăpa de regele care îl căuta. După trei ani, seceta făcuse mari ravagii în toată ţara: poporul suferea de foame şi Dumnezeu la trimis pe Ilie să se prezinte din nou în faţa lui Ahab. De îndată ce-l văzu, regele îi reproşă cu violenţă de a fi cauza acestei secete. „Nu, zise profetul, tu eşti cauza, pentru că ai părăsit poruncile Domnului şi mergeţi după baali. Acum vom vedea cine este adevăratul Dumnezeu. Adună-i pe toţi prorocii lui Baal pe muntele Carmel..." Toţi prorocii fură adunaţi şi Ilie zise: „Daţi-ne doi viţei; ei să-şi aleagă unul, să-l taie bucăţi şi să-l pună pe lemne, dar foc să nu aţâţe; iar eu voi găti pe celălalt viţel şi-l voi pune pe lemne şi foc nu voi aţâţa. Apoi voi să chemaţi numele dumnezeului vostru iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu şi Dumnezeul care va răspunde cu foc acela este Dumnezeu".

Profeţii începură; de dimineaţă până la amiază au făcut invocaţii: „Baal... Baal... Baal... auzi-ne..." Dar n-a fost nici glas, nici răspuns iar Ilie a început să râdă de ei: „Strigaţi mai tare, că poate stă de vorbă cu cineva sau poate se îndeletniceşte cu ceva sau este în călătorie, sau poate doarme". Profeţii strigau şi mai tare, ba chiar, cum practicau magia, îşi făcură răni pe corp sperând că, prin sângele care curgea, să atragă larvele şi elementalii care vor face să cadă focul pe altar. Dar nimic nu se produse. Atunci Ilie spuse: „Acum, ajunge, aduceţi-mi 12 pietre". Şi cu aceste pietre a făcut un jertfelnic în jurul căruia au săpat un şanţ; a aşezat lemnele pe jertfelnic, a tăiat viţelul bucăţi şi le-a pus pe el. Apoi a stropit totul cu apă şi a umplut cu apă şanţul. Acuma totul era gata şi Ilie invocă pe Dumnezeu: „Doamne, Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac şi lui Israel, să cunoască astăzi poporul acesta că tu singur eşti Dumnezeu în Israel şi că eu sunt robul

tău şi că am făcut toate aceste lucruri prin cuvântul Tău". Şi s-a pogorât focul din cer, atât de puternic că a mistuit tot şi lemnele, şi pietrele şi apa care era în şanţ. Tot poporul fu înfricoşat şi recunoscu că adevăratul Dumnezeu era Dumnezeul lui Ilie. În acest moment, Ilie, fără îndoială un pic prea mândru de biruinţa sa, a dat ordin ca cei 400 de profeţi ai lui Baal să fie conduşi în preajma unui pârâu şi să fie decapitaţi.

Iată de ce era de aşteptat ca, la rândul lui, să i se taie capul. Pentru că există o lege pe care Iisus a enunţat-o în grădina Ghetsimani în momentul în care Petre, năpustindu-se asupra servitorului lui Caiafa, îi tăia urechea: „Petre, bagă sabia în teacă, căci toţi cei care vor scoate sabia, prin sabie vor pieri". Ori, în timpul unei singure existenţe nu se vede totdeauna temeiul acestor cuvinte. Iată de exemplu cum a murit Ilie. Nu numai că nu a fost masacrat, dar I s-a trimis un car de foc ca să-l ridice la cer. În schimb şi-a primit pedeapsa când a revenit pe pământ în persoana lui Ioan Botezătorul. Iisus ştia cine este el şi ce-l aşteaptă. De aceea, cu toate că a spus numai lucruri bune despre el: „Printre cei care sunt născuţi din femeie, nu fu altul mai mare decât Ioan Botezătorul", Iisus nu făcu nimic pentru a-l salva, şi dacă nu a făcut nimic, este pentru că justiţia trebuia să-şi urmeze cursul. Acum putem înţelege pentru ce Iisus a plecat când a aflat de întemniţarea lui Ioan Botezătorul; pentru că nu trebuia să-l salveze. Legea este lege.

Dar să mergem mai departe: vă voi arăta acum că, fără reîncarnare, nimic nu are vreun sens în religie, şi nici chiar în existenţă. Veţi găsi fără îndoială preoţi cărora le veţi pune întrebarea: „Explicaţi-mi de ce un oarecare este bogat, frumos, inteligent, puternic, de ce reuşeşte în toate domeniile şi de ce altul este bolnav, urât, sărac, mizerabil şi slab cu duhul". Ei vă vor răspunde că aceasta este voia Domnului. Uneori vă vor vorbi despre predestinare şi despre graţie, dar aceasta nu vă va lămuri cu nimic în plus. În orice caz este voia Domnului.

Să analizăm acest răspuns: fiindcă Dumnezeu ne-a dat un pic de judecată, să nu o lăsăm să ruginească! Astfel, Dumnezeu are capricii, face tot ce-i trăsneşte prin cap. El dă la unii totul iar la alţii nimic? Bine, înţeleg, El este Dumnezeu, aceasta este voia sa, este formidabil, mă înclin. Dar în cazul acesta găsesc de neînţeles ca după aceea să fie nemulţumit, furios şi ofensat când cei cărora nu le-a dat nimic bun comit greşeli, sunt răi, necredincioşi, criminali. Din moment ce

Dumnezeu este cel care a dat oamenilor această mentalitate, această lipsă de inteligenţă sau de suflet, pentru ce îi pedepseşte? El are toată puterea, nu putea oare să-i facă buni, cinstiţi, inteligenţi, înţelepţi, pioşi, minunaţi? Nu numai că e din vina lui că aceştia comit crime dar pe deasupra îi şi pedepseşte pentru aceste crime! Şi aici apare non-sensul. El are toată puterea, El face ce vrea, e de la sine înţeles, nu i se poate reproşa acest lucru, dar atunci de ce nu este mai consecvent, mai logic, mai drept? Ar trebui cel puţin să-i lase pe oameni în pace. Ei bine nu, El îi va arunca în iad pentru veşnicie!

Aici, din nou, găsesc că ceva nu merge. Eu spun: „Cât timp a păcătuit un om? 30 de ani, 40 de ani? Bine, atunci să rămână în iad 40 de ani, nu mai mult. Dar pentru veşnicie…" Aici într-adevăr nu mai sunt de acord. Gândiţi-vă un pic. Dar oamenii nu îndrăznesc să se gândească, atât sunt de hipnotizaţi de ceea ce au învăţat. A raţiona este o crimă, pare-se, dar atunci la ce serveşte inteligenţa? Dacă Dumnezeu ne-a dat-o, ce să facem cu ea?

Pe când, dacă acceptăm reîncarnarea, dacă o studiem şi o înţelegem, atunci totul se schimbă. Dumnezeu este într-adevăr stăpânul universului, cel mai mare, cel mai nobil, cel mai drept şi noi înţelegem că dacă suntem săraci, proşti, nefericiţi, este din vina noastră, pentru că nu am ştiut să utilizăm tot ceea ce El ne-a dat la origine, am vrut să facem experienţe costisitoare iar El, Domnul, cum este generos şi tolerant, ne-a lăsat să le facem spunând: „Ei bine, vor suferi, se vor da cu capul de pereţi, dar nu are importanţă, căci eu le voi da din nou bogăţiile mele şi dragostea mea… ei au încă numeroase reîncarnări în faţa lor…" Deci, ne-a lăsat liberi, iar tot răul care ni se întâmplă acum e din vina noastră. De ce Biserica a aruncat toată responsabilitatea destinului nostru asupra lui Dumnezeu? Veţi zice: „Nu, ea n-a făcut aceasta, ci a suprimat numai credinţa în reîncarnare". În realitate, dacă ne gândim bine, este acelaşi lucru.

Până în secolul IX, creştinii credeau în reîncarnare, ca şi evreii, egiptenii, hinduşii, tibetanii, etc. Dar fără îndoială Părinţii Bisericii şi-au spus că această credinţă tărăgănează lucrurile în sensul că oamenii nu sunt grăbiţi să se amelioreze, ei voiau deci să-i împingă să se perfecţioneze într-o singură viaţă, suprimând reîncarnarea. De altfel, încetul cu încetul, biserica inventă lucruri atât de oribile pentru a-l înspăimânta pe oameni, încât în Evul Mediu nu se mai credea decât în Diavol, în infern şi în suferinţa veşnică. Biserica a suprimat, deci,

credinţa în reîncarnare, crezând că astfel îi va putea obliga pe oameni să se amelioreze mai repede, dar aceştia nu numai că nu s-au ameliorat, dimpotrivă, au devenit şi mai răi… şi pe deasupra şi ignoranţi! Iată de ce trebuie reluată această credinţă, fără de care nimic nu este la punct: viaţa nu are niciun rost, Domnul este un monstru şi aşa mai departe…

Problema reîncarnării a fost studiată foarte serios; dar nu mă voi întinde asupra acestui capitol, există destule cărţi care tratează acest subiect… dacă nu ar fi decât modul în care tibetanii îl aleg pe Dalai Lama. Mă voi mulţumi numai să vă povestesc un caz extraordinar pe care l-am cunoscut în Bulgaria.

Într-o zi, în Fraternitatea din Sofia, au venit părinţii unui copil care erau foarte tulburaţi pentru că copilul lor spunea nişte lucruri de neînţeles. Ei povesteau: într-o zi l-am dus la plimbare într-o regiune pe care nu o văzuse niciodată şi copilul s-a exprimat: „Oh, dar eu cunosc acest loc, eu am fost deja aici". Într-adevăr el a descris împrejurimile, cu mare exactitate deşi era un loc unde nu fusese niciodată. (Părinţii ştiau însă că primul lor copil fusese deja în aceste locuri.) „Nu vă amintiţi? Când eram la şcoală, aici era locul unde mă ascundeam… şi tot aici m-am înecat în râu". Într-adevăr, primul lor copil se înecase, dar celălalt nu ştia nimic, nimeni nu îi vorbise despre aceasta. Era deci primul lor copil care revenise să se încarneze în aceeaşi familie. Se întâmplă foarte rar ca un copil să se încarneze în aceeaşi familie, dar aceasta poate avea loc. Până când împlinesc 7 ani, putem să le punem întrebări copiilor, ei îşi amintesc multe lucruri. Dar în loc să-i asculte, multe mame le dau o palmă şi le spun: „Spui prostii, taci din gură". Atunci, o dată, de două ori, de trei ori… până la urmă copiii nu mai îndrăznesc să povestească nimic.

V-am arătat că, deşi cuvântul „reîncarnare" nu este scris în Evanghelii, anumite pasaje arată că această credinţă aparţinea tradiţiei. Pot să vă dau un alt exemplu în acest sens. Într-un pasaj, Iisus spune: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc este". Ce putem gândi despre această frază? Sau Iisus vorbeşte fără să chibzuiască cerând unor oameni atât de imperfecţi să ajungă în câţiva ani la perfecţiunea Tatălui ceresc sau atunci nu-şi dă seama de măreţia lui Dumnezeu imaginându-şi că este foarte uşor să devenim ca El. Ambele cazuri vorbesc în favoarea lui Iisus. În realitate, chiar şi această frază subînţelege reîncarnarea. Iisus nu gândea că omul este capabil să

devină perfect într-o singură existenţă, nu, dar el ştia că datorită dorinţei de perfecţiune şi eforturilor de a o obţine, după un şir de reîncarnări, omul va sfârşi prin a atinge acest ţel.

Şi Moise, ce a scris la începutul „Facerii lumii „când descrie crearea omului? „Şi Dumnezeu a spus: să facem pe om după chipul şi asemănarea noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut". Dar unde a rămas asemănarea? Fără îndoială Dumnezeu avea intenţia să creeze omul după chipul şi asemănarea sa, adică perfect ca El, dar nu a făcut-o. L-a creat numai după chipul său, cu aceleaşi facultăţi, dar fără a-i da plenitudinea acestor facultăţi, asemănarea.

Priviţi o ghindă, ea este după chipul tatălui său, stejarul, adică posedă aceleaşi posibilităţi, dar nu se aseamănă cu el, nu este ca stejarul încă, va deveni ca el numai când va fi plantată. mul este făcut după chipul lui Dumnezeu adică posedă înţelepciune, dragoste, forţă, dar într-o măsură atât de mică în comparaţie cu înţelepciune, dragostea şi puterea Creatorului! Dar într-o zi, când el se va dezvolta – cu timpul – îi va asemăna şi va avea virtuţile sale pe deplin. Deci, vedeţi, această dezvoltare, de trecere de la imagine la asemănare, subînţelege reîncarnarea. Dumnezeu a spus: „Să creăm omul după chipul şi asemănarea noastră „dar nu a făcut-o". Dumnezeu a creat omul după chipul său, după chipul său l-a creat"; Moise a exprimat ideea reîncarnării în absenţa cuvântului asemănare şi în repetarea cuvântului chip.

Iar oamenii nu ştiu să citească cărţile… cu atât mai puţin marea carte a naturii vii unde este înscrisă şi reîncarnarea. Să luăm imaginea unui arbore. Numai Cabaliştii au înţeles cu adevărat imaginea arborelui din care au făcut de altfel un simbol al universului: toate creaturile sunt plasate undeva în acest arbore, fie ca rădăcini, fie ca scoarţă, frunze, flori sau fructe. După ştiinţa lor foarte vastă, toate existenţele, toate activităţile, toate regiunile au locul lor în Arborele vieţii. În diferitele epoci ale anului frunzele, florile şi fructele cad din arbore; ele se descompun şi devin un îngrăşământ care este absorbit de rădăcini. Cu fiinţele omeneşti se întâmplă acelaşi lucru. Când un om moare, el este absorbit de rădăcinile Arborelui cosmic, dar în curând el reapare sub o altă formă: creangă, floare, frunză, nimic nu se pierde, făpturile dispar şi reapar fără încetare în acest arbore formidabil care

se cheamă Arborele vieţii.

Vedeţi, reîncarnarea este înscrisă peste tot. Unde încă? în fenomenul evaporării apei. Apa din ocean se evaporă şi urcă în aer; apoi ea recade mai departe sub formă de zăpadă sau de ploaie şi se reîntoarce în ocean. Picătura de apă nu dispare, ea face o călătorie pentru a explora lumea: mai întâi urcă la cer, cade pe munţi, coboară în văi şi se infiltrează în straturile subterane unde se colorează, ba în galben, ba în roşu, ba în verde… Apa care urcă şi coboară, iată încă un fenomen în care este înscrisă legea reîncarnării: ca şi picătura de apă, fiecare spirit călătoreşte pentru a se perfecţiona şi a se instrui.

Doriţi alt argument? Bine. Seara, pentru a vă duce la culcare, vă dezbrăcaţi. Vă scoateţi veşmintele unul câte unul: vesta, cămaşa, tricoul… Seara, când vă culcaţi, este simbolul morţii; toate aceste veşminte pe care le părăsiţi reprezintă diferitele corpuri de care trebuie să vă eliberaţi unul după altul: mai întâi corpul fizic, apoi, după câtva timp, o săptămână sau două, corpul eteric; după aceea, corpul astral şi aceasta durează mult mai mult pentru că în planul astral sunt înghesuite pasiunile, dorinţele, toate sentimentele inferioare. Infernul este aici: planul astral şi planul mental inferior unde trebuie să stăm câtva timp pentru a ne purifica… Apoi, vă eliberaţi de corpul mental şi aici, începe Paradisul cu primul său cer, al doilea, al treilea… Tradiţia menţionează şapte ceruri. Dar numai după ce ne-am despuiat complet, intrăm goi în al şaptelea cer: „complet gol „adică purificat, fără piedici.

Dimineaţa, este reîntoarcerea omului pe pământ, naşterea copilului. Ne reluăm veşmintele: tricoul, cămaşa etc… Când copilul vine pe pământ, el se îmbracă în primul rând cu corpurile sale subtile (atmic, budic, cauzal) apoi cu corpurile mental, astral, eteric şi în fine cu corpul fizic. Vedeţi, în fiecare seară ne dezbrăcăm, în fiecare dimineaţă ne reîmbrăcăm, facem aceasta de ani de zile, dar nu ne-am oprit niciodată pentru a reflecta asupra gesturilor noastre şi a ne da seama că ele corespund proceselor de încarnare şi dezîncarnare, ale naşterii şi morţii. Şi totuşi, dacă am şti să interpretăm toate aceste gesturi, aceste munci, aceste comportamente, mecanismele hrănirii, respiraţia etc… am putea face nişte descoperiri uriaşe. Pentru că toate aceste mistere ale universului sunt aici, reflectate în gesturile noastre, în vorbele noastre, în toate actele pe care le săvârşim în viaţă, dar pentru a le descifra, trebuie să fi studiat într-o Şcoală iniţiatică.

Pentru a crede în reîncarnare, unii aşteaptă ca Biserica să se

pronunţe oficial. Dar când, oare, o va face? Am avut deseori ocazia să vorbesc cu membrii clerului şi am văzut că mulţi dintre ei cred în reîncarnare dar nu îndrăznesc să o spună; dacă nu acceptaţi reîncarnarea, nu veţi avea niciodată o înţelegere a situaţiei voastre (de ce sunteţi întotdeauna urmăriţi, maltrataţi, sau de ce sunteţi întotdeauna ajutaţi, susţinuţi), şi nu veţi şti cum trebuie să acţionaţi în vederea unei vieţi viitoare. Când nu cunoşti adevărul, unde poţi să ajungi?

Credinţa în reîncarnare este unul din fundamentele moralei. Atât timp cât făpturile umane n-au fost puse la curent cu această lege a cauzei şi a consecinţelor, care continuă să acţioneze de la o existenţă la alta, putem să le ţinem toate predicile de pe lume, aceasta nu va servi la mare lucru. Câţi oameni cred încă că vor arde în veci în Iad din cauza păcatelor lor? Bineînţeles, întâlnim oameni care, fără să creadă în reîncarnare, sunt buni şi cinstiţi din firea lor, da, dar nu putem fi siguri că aceasta va dura, în anumite împrejurări, instincte ca frica, pofta, dorinţa de răzbunare etc… pot să învingă şi aceşti oameni nu mai rămân nici buni, nici cinstiţi. Ei da, pentru că moralitatea lor nu era construită pe o bază solidă: cunoaşterea legilor.

Îndată ce admiteţi legea reîncarnării, voi începeţi să înţelegeţi că fiecare eveniment din viaţă (căsătorie, naştere, întâlniri, accidente, succese) are raţiunea sa de a fi, fiindcă totul are o cauză mai mult sau mai puţin îndepărtată. Această înţelegere va influenţa desigur sentimentele voastre, pentru că în momentul când aţi priceput că totul are un sens, nu vă veţi mai revolta şi nu veţi mai încerca să vă rezolvaţi problemele prin ură şi violenţă. Când ştiţi că tot ceea ce aveţi de îndurat este rezultatul unor greşeli trecute, veţi accepta, nu veţi mai acuza pe alţii de nenorocirile voastre.

În fine, credinţa în reîncarnare vă împinge a vă consolida voinţa: deveniţi puternici şi tari, evitând să comiteţi acte regretabile pentru care ştiţi că veţi avea de suferit şi vă veţi da osteneala de a vă construi un viitor luminos.

În momentul în care cunoaşteţi legea reîncarnării totul este clar, înţelegeţi mult mai bine. Aveţi căldură, sunteţi fericiţi, mulţumiţi la gândul că veţi reuşi mai devreme sau mai târziu să obţineţi perfecţiune pe care o doriţi. Dar mai ales, aveţi viaţa: deveniţi activ, întreprinzător pentru a vă făuri viitorul. Nu sunt acestea trei imense avantaje?

II

Citind viaţa a numeroşi sfinţi, proroci şi Iniţiaţi, unii spun: „Au suferit, au fost martirizaţi. Cum se face? Nu au meritat-o…" Ba da, şi se poate găsi motivul în vieţile lor trecute, căci, chiar dacă ajungem să restabilim un ordin divin în noi, aceasta nu înseamnă că am plătit totul şi că trecutul este lichidat. Nu, trecutul este încă prezent şi nu lasă câmpul de activitate în întregime liber. Trebuie să ne plătim datoriile până la ultimul bănuţ.

Iată ce s-a întâmplat cu discipolii lui Iisus: ei erau cu el, îi urmau învăţământul divin, trăiau în lumină, nu făceau niciun rău… atunci pentru ce au fost masacraţi sau daţi pradă fiarelor? Pentru ce Iisus nu i-a ajutat? Pentru că nu lichidaseră încă datoriile din trecut: în alte reîncarnări ei comiseseră anumite greşeli pe care nu au ştiut să le repare înainte de a pleca pe lumea cealaltă. Pentru acesta se spune (dar oamenii nu au înţeles sensul acestor sfaturi); „Fie ca soarele să nu apună pe mânia ta „sau „Înainte ca soarele să apună du-te şi te împacă cu fratele tău". Dacă luăm această expresie în sensul ei literal, durata de timp este foarte scurtă… cu atât mai mult dacă aceasta se petrece iarna când soarele apune foarte devreme! În realitate, nu este vorba de apusul soarelui în planul fizic. În planul simbolic al Iniţiaţilor apusul soarelui reprezintă moartea omului, plecarea lui în lumea cealaltă. I se dă, deci, un răgaz de timp destul de mare, numeroşi ani, dar, odată scurşi, dacă nu s-a gândit să-şi plătească datoriile, sau nu a ştiut să o facă, odată „soarele apus", legea karmei intră în acţiune. Totul este înscris, pentru că totul lasă o amprentă care se întăreşte şi se cristalizează iar într-o bună zi trebuie să plătim, e imposibil să ne aranjăm altfel; dacă nu am reglat problema înaintea „apusului soarelui „trebuie să plătim până la ultimul bănuţ.

Şi voua care faceţi parte dintr-un învăţământ spiritual, şi deci care înţelegeţi, vi se pot întâmpla, din când în când, câteva accidente sau nenorociri. Faptul de a face parte dintr-o şcoală iniţiatică nu ne pune la adăpost total. Pentru a nu vi se întâmpla nimic rău, trebuie să fi lichidat toate datoriile din trecut. Dacă le mai târâţi după voi, faptul că urmaţi sau nu învăţământul, că sunteţi sau nu în lumină, nu schimbă nimic, trebuie plătite. Vedeţi deci, că problema se clarifică: sunteţi într-un învăţământ divin, e clar, trăiţi în această lumină, nu mai faceţi de acum încolo decât bine, e limpede, trebuie însă să ştiţi că acest bine va da rezultate în viitor şi nu imediat. Deci, când traversaţi perioade grele, trebuie să le acceptaţi şi să spuneţi: „Doamne, aceasta nu poate

distruge lucrul bun pe care l-am făcut. Cu atât mai bine dacă am probleme, aceasta înseamnă că mă eliberez şi este foarte bine. Acum pentru că ştiu de ce mi se întâmplă aceste lucruri, nu mă voi mai revolta, nu voi mai cere să fiu scutit".

Veţi spune: „Dar Iisus, el însuşi, mai avea încă o karmă de plătit din moment ce a fost răstignit?" Nu, pentru el cazul este cu totul diferit. Aici este vorba de o problemă esenţială de sacrificiu. Există făpturi care acceptă să-şi sacrifice propriile lor vieţi şi să treacă prin mari suferinţe, când de fapt nu mai au nimic de plătit. Dar acestea sunt excepţii. Când nu cunoaştem în detaliu această problemă a reîncarnării, riscăm să judecăm greşit.

Putem clasa fiinţele în patru categorii din punct de vedere al reîncarnării. Prima categorie cuprinde creaturile pe care lipsa de lumină, de ştiinţă, de conştiinţă, de moralitate, le împinge deseori spre crime. Ei încalcă legile, prin urmare, se încarcă de grele datorii, iar când se reîncarnează vin pe pământ în condiţii care îi obligă să sufere pentru a plăti şi a repara; de aceea viaţa lor nu este deloc fericită.

A doua categorie cuprinde fiinţe mai evoluate care încearcă să dezvolte anumite calităţi şi virtuţi pentru a putea să se elibereze. Dar în eforturile unei singure reîncarnări nu vor reuşi deloc să se restabilească, de aceea ei vor fi nevoiţi să revină pentru a termina această misiune. Ei vor fi atunci plasaţi în condiţii mai bune care le vor permite să aibă activităţi şi mai utile, mai elevate. Deci va trebui, cu toate acestea, să revină pentru a lichida încă anumite datorii din trecut până la eliberarea lor totală.

În a treia categorie se găsesc fiinţe şi mai evoluate încă, care au revenit pe pământ numai pentru a săvârşi anumite opere. Ei aveau foarte puţine lucruri de aranjat distingându-se în această viaţă prin virtuţi mari, o conştiinţă foarte largă, consacrându-şi timpul facerii de bine. Când aceste fiinţe părăsesc pământul, ele şi-au terminat misiunea, şi nu mai revin. Totuşi, unii dintre ei, în loc să rămână în această stare de fericire, de libertate infinită de care se bucură în sânul Domnului, având milă şi compasiune pentru oameni, părăsesc această stare minunată pentru a veni cu bună ştiinţă ca să-i ajute acceptând chiar să fie omorâţi, masacraţi. Iar alţii care vor să continue o muncă spirituală deja începută pot, fără a se reîncarna, să se introducă într-o fiinţă foarte evoluată pentru a se manifesta prin ea. De altfel Iisus a menţionat această posibilitate când a spus „Dacă Mă iubeşte cineva, va

păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el". Aceste fiinţe nu sunt deci obligate să se reîncarneze: fără a lua un corp fizic separat, ei pot intra într-un om viu, traversa cu el toate etapele, gestaţia, copilăria, tinereţea, maturitatea pentru a lucra cu el şi prin el.

Mulţi oameni vor să se elibereze, dar ei înţeleg greşit problema: fac totul pentru a scăpa de obligaţiile lor, pentru a fugi de datoriile lor, de a rupe toate legăturile şi iată, ei se cred liberi. Ei bine, nu, nu se poate obţine eliberarea în felul acesta. Adevărata eliberare începe prin plata tuturor datoriilor. Câţi oameni vor să se elibereze de nevasta lor, de copii lor, de patronii lor, de societate sau chiar de viaţă, sinucigându-se! Dar nu există o eliberare posibilă, dragii mei fraţi şi surori, atât timp cât nu aţi plătit toate datoriile pe care le aveţi, şi nu aţi şters toată karma.

Trebuie să vreţi să vă eliberaţi, da, dar după legile divine, şi se întâlnesc rar fiinţe care ştiu să o facă. Chiar aici, în Fraternitate, unii nu pun problema în felul acesta: ei vor cu orice preţ să fie independenţi şi să scape de obligaţiile lor. E ca şi cum, după ce aţi mâncat bine într-un restaurant, voiţi să plecaţi fără să plătiţi. Este necinstit, e o lipsă de nobleţe şi spiritele luminoase din cealaltă parte nu acceptă o asemenea atitudine. Ne imaginăm deseori că ne-am eliberat pentru că am reuşit să părăsim fostul nostru patron sau fosta nevastă, dar în acel moment, alte necazuri şi alte capcane vă aşteaptă, pentru a vă arăta că greşiţi, este ceea ce se cheamă a cădea din Caribda în Scylla.

Cel mai bun drum, cea mai bună metodă pentru a se elibera este dragostea; şi cea mai proastă, egoismul, avariţia, şmecheria, calculul. Prin generozitate, sacrificiu, bunătate, prin toate gesturile făcute pentru a dărui, lucrăm întotdeauna pentru eliberare. De aceea, în loc să vă agăţaţi de ceea ce aveţi, de a amâna, de a calcula, daţi!... Uitaţi-vă cum fac oamenii în momentul unei separări, al unui divorţ! Cu câtă îndârjire se agaţă de interesele lor! Ei da, dar ei nu ştiu că din cauza acestei atitudini, vor trebui să se întâlnească din nou şi să se suporte în reîncarnări viitoare.

Numai dragostea, generozitatea, bunătatea, mila, iertarea, pun pe credincioşi pe calea eliberării. Bineînţeles, dacă veţi vorbi de bunătate şi de sacrificiu oamenilor obişnuiţi, veţi trece drept cel mai are imbecil, pentru că ei nu au această lumină şi nu cunosc valoarea generozităţii. Pe când un Iniţiat ştie că ceea ce merită cu adevărat e să

dai, să ajuţi, să fii generos pentru că în felul acesta ne eliberăm. Deci, daţi, chiar mai mult decât dreptatea o cere, căci astfel vă eliberaţi şi mai repede.

III

Cu naţiunile, ţările, popoarele, se întâmplă ceea ce se întâmplă cu fiecare fiinţă sau fiecare lucru care se naşte, creşte, îmbătrâneşte şi apoi trebuie să lase locul altora. Ei dau ceea ce trebuie să dea iar apoi se sting. S-ar zice că se odihnesc pentru a se putea trezi într-o bună zi ca să dea din nou comori şi bogăţii. Acest lucru s-a văzut în toate civilizaţiile, este însuşi destinul religiilor; fiecare îşi ia avântul, îşi întinde puţin câte puţin influenţa, ajunge la un punct culminant iar apoi pălesc, se sclerozează şi pierd marile secrete ale vieţii. Însăşi misterele, templele din Egiptul antic care deţineau cifrurile, ştiinţa, puterea, ce a rămas din ele astăzi? Toate aceste ştiinţe unde se găsesc? Toate au urmat legile imuabile ale vieţii: fiecare lucru sau fiecare făptură care se naşte trebuie să moară şi să cedeze locul. Numai ceea ce nu are început nu are sfârşit.

Priviţi ce a reprezentat Grecia în trecut, toţi creatorii extraordinari pe care i-a dat omenirii: poeţi, dramaturgi, pictori, sculptori, arhitecţi, filosofi… Iar acum… O ţară se poate compara cu un râu: vadul este totdeauna acelaşi, dar apa care curge este mereu diferită, mereu nouă. Locuitorii râului, stropii de apă vin, trec şi în timp ce vin alţii să le ia locul, ei se scurg către mare. Ajunşi la mare, ei sunt încălziţi de soare, se evaporă, devin uşori, subtili, se urcă în atmosferă până în ziua când vor recădea sub formă de ploaie sau de ninsoare pentru a coborî din nou înspre vale în torente şi în râuri. Un ciclu întreg, neîntrerupt.

Ce este o ţară? O ţară nu este nimic altceva decât un râu unde se reîncarnează succesiv fiinţe întotdeauna diferite, venite din alte locuri. Sau este ca o casă al cărei destin este de a fi locuită 10 ani de exemplu de anumiţi locatari, apoi 5 alţi ani de către alţi locatari. În timpul celor 10 ani, este muzică, cântece, armonie, apoi locuitorii se schimbă şi domneşte o altă atmosferă prozaică sau agitată; şi totuşi casa este mereu aceeaşi. În felul acesta se explică şi destinul a numeroase ţări: Grecia este mereu aceeaşi ţară, dar locuitorii ei nu mai sunt aceeaşi ca şi acum două sau trei mii de ani. Acelaşi lucru se petrece şi cu alte ţări.

Veţi spune poate: „Dar atunci cum se face că Tibetanii, de exemplu, au păstrat aproape aceleaşi concepţii, aceleaşi idei, aceleaşi

obiceiuri de mii de ani?" Studiaţi organismul uman: celulele care îl locuiesc se reînnoiesc, nu mai sunt aceleaşi, dar ele fac mereu acelaşi lucru. Când se reînnoieşte personalul dintr-o uzină, unele persoane sunt concediate iar altele sunt angajate să lucreze unii pe un anume ordinator, alţii pe un anumit aparat optic sau anumit circuit electric; noul personal care ia locul celui vechi are aceleaşi cunoştinţe, exersat deja să facă aceeaşi muncă pentru a îndeplini aceleaşi funcţii. Spiritele care se vor reîncarna în Tibet sunt cele care au afinităţi cu Tibetanii şi sunt gata să meargă acolo. Iar Tibetanii care s-au preparat pentru a fi ca Francezii vin să se reîncarneze în Franţa, chiar printre copii fraternităţii.

Veţi zice: „Şi evreii care au fost totdeauna persecutaţi de secole?" Evreii care au fost martirizaţi erau fiinţe venite din alte popoare ale lumii şi reîncarnaţi în familii evreieşti, pentru că, după karma lor, ei trebuiau să fie persecutaţi şi masacraţi; dar ei nu erau evrei dintotdeauna. Într-un moment al evoluţiei lor, cerul i-a făcut să se nască în familii evreieşti pentru a plăti anumite datorii… Iar Grecii de acum sunt şi ei alte suflete venite să se reîncarneze din alte părţi… poate din Bulgaria, pentru că aceste două ţări s-au detestat foarte mult timp. Iar mulţi greci s-au dus să se reîncarneze în Bulgaria pentru a fi recompensaţi sau a fi pedepsiţi, nu se ştie. Căci mulţi oameni se duc să se reîncarneze la duşmanii lor.

Când urâţi pe cineva, este exact acelaşi lucru ca şi atunci când îl iubiţi: aţi stabilit deja o legătură cu el. Ura este tot atât de puternică ca şi dragostea. Dacă vreţi să fiţi eliberaţi de cineva, să nu-l mai vedeţi niciodată, nu-l detestaţi, nici nu-l iubiţi, fiţi indiferenţi. Dacă îl detestaţi, vă legaţi de el prin lanţuri de care nimeni nu vă poate desface, veţi fi tot timpul cu el şi veţi continua a avea de-a face cu el timp de secole. Da, aceasta nu o ştiaţi. Oamenii îşi închipuie că ura rupe toate legăturile. Din contră, ura este o forţă care vă leagă de persoana pe care o urâţi. Ca şi dragostea. Dar această legătură, evident, este diferită: dragostea vă va aduce anumite evenimente şi ura altele, dar tot atât de sigure şi tot atât de puternice ca şi dragostea. Iată adevăruri pe care toate popoarele ar trebui să le înveţe, ele vor vedea astfel cât este de ridicol de a se detesta. Acum, nu vă miraţi, nu vă vexaţi, dacă vă spun că Franţa va începe să piardă geniile pe care le posedă încă. Artiştii săi, scriitorii şi filosofii, au dat lumii întregi bogăţii extraordinare dar dacă ea va continua să se îndepărteze de cerul de

unde vin tocmai aceste bogăţii, toate geniile se vor duce să se reîncarneze în altă parte. Căci marile spirite nu ţin neapărat la o anumită naţionalitate, ele sunt cetăţeni ai universului. Popoarele sunt acelea care reclamă gloria de a-i fi văzut născându-se, dar ele, dacă îi întrebaţi, vă vor răspunde: „Noi suntem bine peste tot în univers: patria noastră este universul". De altfel, când ajungem în lumea de dincolo, diferenţele de naţionalitate nu au importanţă. Dacă aţi fi putut vedea în timpul ultimului război soldaţi francezi şi germani morţi în lupte care se întâlneau dincolo! Ei se amuzau, râdeau împreună şi se găseau atât de stupizi de a se fi omorât între ei, din moment ce toţi erau copii lui Dumnezeu!

Este atât de uşor pentru lumea invizibilă să dărâme o ţară şi să pună pe alta pe primul plan! Pentru ce face acest lucru? Aceasta nu ne priveşte. De exemplu, uitaţi-vă ceea ce reprezenta Bulgaria acum câteva secole: nimic, o ţară dintotdeauna săracă, mizerabilă, încălcată de toţi; ea nu producea nici gânditori, nici artişti, nici savanţi. Dar acum lucrurile încep să se schimbe, pentru că nici gloria unei ţări, nici decadenţa sa nu durează etern. Şi China? Câte secole a rămas adormită, întârziată, cloroformizată? Iar acum, ea se trezeşte şi face să tremure lumea întreagă. Cum se explică aceasta? Cine dirijează toate aceste lucruri? Pentru ce?

Totul este dirijat de sus: ierarhiile cereşti decid, iar pentru ele este uşor. Aceasta se petrece ca şi cu ajutorul pentru ţările sărace. Închipuiţi-vă o ţară mizerabilă, subdezvoltată din toate punctele de vedere… Dar iată că o altă ţară, mai avansată şi mai bogată îi trimite o echipă de ingineri, de economişti, de tehnicieni: în câţiva ani ei sunt capabili să redreseze ţara. Lumea invizibilă face acelaşi lucru: trimite ingineri, savanţi, artişti, adică o echipă întreagă de suflete de elită, şi gata ei redresează toată cultura. Uneori ajunge ca să existe un singur om politic excelent şi o ţară se redresează în câţiva ani.

Se poate ca unii dintre voi să fie vexaţi şi nemulţumiţi de a mă auzi spunând că ţara lor a adormit, dar aceasta nu depinde de mine, eu nu fac decât să constat. Nu sunt şovin, nu ţin partea nimănui, nu sunt nici bulgar, nici francez, sunt un cetăţean al universului, un fiu al soarelui. Nu aparţin nici măcar pământului. Atunci, de ce mă bat pentru Bulgaria, pentru Grecia, pentru Franţa? Eu sunt mai presus de frontiere. Dar constat că în momentul acesta savanţii au mers mai departe în domeniul descoperirilor parapsihice în ţările slave:

telepatia, psihometria, clarviziunea, radiestezia. Chiar dacă în aparenţă situaţia pentru moment nu evoluează deloc în acest sens, Rusia va abandona într-o bună zi filosofia marxistă şi comuniştii vor deveni fraţi în marea Fraternitate Albă Universală.

Totuşi, chiar dacă este un mare progres ceea ce Ruşii au descoperit pentru moment în domeniul parapsihicului, aceasta nu este nici măcar o sutime din ceea ce v-am revelat eu de ani de zile. Într-o zi, ştiinţa iniţiatică va fi răspândită în lumea întreagă. Evident, nu în formele ei cele mai elevate, pentru că va rămâne o limită, un interzis: oamenii nu vor avea acces la ultimele secrete, ei nu sunt încă suficient de pregătiţi pentru a le primi, căci, prin natura lor, ei sunt totdeauna dispuşi să utilizeze toate descoperirile pentru a domina, profita, absorbi. dar în curând unele realităţi vor fi cunoscute şi puse în lumină în lumea întreagă şi aceasta va fi evenimentul culturii solare.

IV

Lectura meditaţiei din zi:

„Cea mai mică floare care apare pe pământ este legată cu tot universul. Dacă ea apare prea devreme, natura, care nu este de acord cu ea, o privează de orice sprijin şi ea moare.

Pentru ca să veniţi pe pământ, a trebuit ca toată creaţiunea să consimtă. Veţi spune: „Dar eu nu sunt nimic, cum natura a putut să se preocupe de naşterea mea?" Aşa este. Bugetul cosmic a fost studiat, s-a decis că puteţi să veniţi şi a fost prevăzut undeva cât veţi mânca şi cât veţi bea. Totul este legat. Apariţia fiecărui lucru, existenţa fiecărei fiinţe este legată de cosmos. Nimic nu se poate produce pe pământ şi în cer fără acordul întregii creaţiuni".

Ştiu, auzind această reflexie, mulţi vor fi uimiţi, şocaţi, căci oamenii sunt departe de a considera astfel lucrurile. După ei, tot ce se întâmplă este din întâmplare, nimic nu este voit, nimic nu e prevăzut, nicio inteligenţă nu prezidează fenomenul vieţii pe pământ şi, din cauza acestei filosofii, ei nu înţeleg nimic din evenimentele care se produc în lume. Luaţi de exemplu un arbore. Pentru ca acest arbore să poată crească, să înflorească şi să dea roade, este necesar ca întreaga natură să-i dea hrana necesară, dacă nu, el moare. Dacă îi lipseşte apa, aerul, soarele, căldura sau uneori chiar grija omului, nu poate să trăiască. Arborele are deci nevoie de toată creaţiunea dar aceasta nu se vede pentru că sunt procese imperceptibile şi se crede că arborele este aici, aşa, din întâmplare. Şi omul? El trăieşte, respiră, moare… toată

creaţiunea participă şi consimte ca el să poată continua să existe. Dacă ea îi refuză numai câteva elemente, aerul, apa, sau câteva vitamine, câţiva hormoni, el moare. De unde vin aceste elemente necesare? Universul întreg acceptă să i le dea.

Priviţi cum se petrec lucrurile în lume, într-un stat, într-o administraţie, într-o familie. „Da, veţi spune, dar aici există oameni care gândesc, care calculează bugetul, care fixează cheltuielile: cât se consacră mâncării, cât încălzirii, întreţinerii etc… şi care decid ce economii trebuie făcute, câte persoane trebuie concediate, câte altele păstrate sau angajate…" Şi atunci, când e vorba de venirea unei făpturi pe lume, credeţi că în univers nimic nu e calculat, totul se produce din întâmplare? Într-adevăr ignoranţa umană nu are margini! Dar acolo sus, există făpturi inteligente care calculează câţi oameni trebuie să coboare pe pământ, numărul de ani care trebuie să rămână acolo. Şi aceasta este o întreagă economie!

Toate necesităţile oamenilor sunt prevăzute, totul este preparat pentru existenţa lor şi ei îşi imaginează că lucrurile se petrec aşa, din întâmplare, orişicum, şi chiar pentru a trimite o fiinţă ca Iisus, nimeni nu s-a preocupat de a găsi momentul astrologic, epoca favorabilă… Iisus a venit deci aşa, din întâmplare, nici măcar nu se ştie de ce. Ei nu, venirea sa a fost decisă acolo sus de către entităţile cereşti. Nimic nu este lăsat la întâmplare. Chiar şi venirea lui Hitler a fost calculată şi decisă înainte, pentru ca el să poată da o lecţie unora şi, bineînţeles, ca să primească şi el, la rândul lui, anumite lecţii.

Veţi spune: „Dar cum fac ei acolo sus pentru a prevedea atâtea lucruri?" Şi eu vă spun că totul este automatic, ca la ordinatoare!… Căci nu oamenii au inventat ordinatoarele, ele existau deja demult în natură. Maşina cosmică care conţine toate informaţiile necesare asupra trecutului unei anumite fiinţe hotărăşte ca aceasta să se nască într-o anumită ţară, într-un anumit an, un anume corp, cu anume facultăţi… şi atunci alte spirite sunt însărcinate de a supraveghea executarea acestor decrete. Totul se produce exact la data fixată: dacă trebuie să survină un accident, ei supraveghează, aşteaptă momentul şi la ora respectivă provoacă accidentul care se produce de manieră infailibilă. Oamenii îşi imaginează că este din întâmplare; ei bine, nu, era determinat matematic. Dacă un anumit copil trebuie să se nască într-o anumită epocă, maşina electronică determină cu precizie, pe zodiac semnul său, ascendentul, poziţia planetelor cu diferitele ei

aspecte şi copilul ajunge exact în acel moment; însuşi conceperea sa era prevăzută dinainte şi fixată. Toată tema sa astrală corespunde exact cu ceea ce a făcut în alte reîncarnări: dacă va trebui să fie fericit sau să sufere, să aibă accidente… totul se decide automat.

„Dar atunci, veţi spune, unde este libertatea?" Libertatea, ei bine, libertatea se găseşte în spirit, ea este aici de fiecare dată ce spiritul se manifestă şi se decide să amelioreze, să schimbe, să accelereze anumite procese, dar în ansamblu, viaţa sa este declanşată ca un aparat pe care îl punem în mişcare, ca micile trenuri mecanice pentru copii: la un moment dat, ele se opresc pentru că nu au putut fi reîncărcate. Omul este asemănător unui aparat pe care îl construim pentru ca să trăiască atâta timp, într-un anumit loc de pe parcurs, ca un mic tren, el trebuie să întâlnească mici tunele, mici obstacole; totul este calculat dinainte, chiar şi întâlnirile „din întâmplare". Când întâlniţi un om care vă bulversează viaţa, era deja prevăzut de mult. Chiar şi o „dragoste fulgerătoare „era prevăzută şi decisă dinaintea naşterii voastre!… Când vedeţi un nou născut, totul este deja aşezat în el, branşamentele, circuitele, instalaţiile. Este o uzină, un stat, o constelaţie, un univers!

Nu vă miraţi dacă auziţi că, numai pentru ca o floare să poată trăi şi creşte, universul trebuie să consimtă şi să-i dea ce e necesar, altfel ea moare. Este ceea ce se întâmplă şi pentru voi. Dacă beneficiaţi de condiţii spirituale, mentale şi fizice favorabile, puteţi creşte şi înflori, pe când alte condiţii vă sunt contrarii şi vă împiedică a vă dezvolta. Uneori condiţiile care sunt favorabile altora vă sunt dezavantajoase vouă şi invers. Puteţi fi prin urmare dotaţi cu o mulţime de calităţi şi facultăţi, dar să fiţi privaţi de altele, de sănătate de exemplu şi aceasta pentru că anumite forţe, anumiţi curenţi din univers nu erau de acord cu venirea voastră pe lume şi provoacă tulburări.

Iată de ce trebuie să lucraţi pe armonie, să ajungeţi să introduceţi în voi armonia lumii întregi, a stelelor, a universului, căci dacă nu, va fi întotdeauna cineva sau ceva care vă va tulbura. De exemplu, familia voastră este în armonie cu voi, vecinii de asemenea; da, dar dacă alte persoane acolo sus, vă vor răul, veţi întâmpina unele greutăţi. Astfel, lucrurile bune sunt amestecate deseori cu cele rele. De aceea, insist mereu pentru ca să puteţi obţine această armonie cu cosmosul întreg, pentru ca totul în voi să fie frumos, luminos, ideal.

Încă un exemplu: să presupunem că aveţi un prieten care vă iubeşte şi vă ajută realmente şi, de altă parte, un duşman care nu caută decât să vă facă rău. Din nefericire, unul nu merge fără celălalt; în timp ce, cu prietenul vostru (sau fiinţa dragă) petreceţi momente încântătoare, duşmanul nu încetează să vă creeze inconveniente, discuţii, supărări. Deci, dacă o vreţi sau nu, acest duşman contează de asemeni în viaţa voastră, va face prejudicii. Iată de ce trebuie să fim în armonie cu întreaga lume.

Evident, este greu, dar cel puţin trebuie să încercăm să ne armonizăm cu entităţile care sunt deasupra noastră, care îndrumă şi comandă existenţa noastră, iar apoi să lucrăm şi pentru a rezolva problemele cu oamenii. Pentru aceasta s-a spus: „Înainte ca soarele să se culce, împacă-te cu fratele tău". Înainte ca soarele să se culce, înseamnă înainte de sfârşitul acestei reîncarnări, pentru că după aceea va fi foarte greu de a repara. Deci în această viaţă trebuie să găsiţi persoanele care le-aţi lezat, să vă puneţi de acord cu ele, să le daţi satisfacţie şi să trăiţi în pace. Fiecare gând, sentiment sau act negativ este totdeauna dăunător; chiar dacă noi nu vedem nimic, sunt entităţi vii care se deplasează, ele găsesc destinatarul şi se pun a-i dăuna. Iar într-o zi, va trebui să plătiţi pentru răul pe care l-aţi făcut.

Dar să ne oprim acum asupra acestei idei că destinul nostru e determinat dinainte. Cum v-am spus-o într-o altă conferinţă, înainte de a coborî pe pământ, avem posibilitatea de a ameliora unele lucruri cu consimţământul ierarhiilor cereşti. Dar odată născut, nu mai avem aceste posibilităţi, totul trebuie să se petreacă după un plan stabilit dinainte. Sistemul osos, muscular, circulatoriu, nervos, sănătatea, inteligenţa, totul este determinat, destinul este deja trasat. Închipuiţi-vă o făptură nu va avea prea mari bucurii, nici fericire, nici succes. Şi. din contră, o fată care se naşte frumoasă, cuceritoare, dotată cu toate splendorile, destinul ei este şi el deja fixat: va fi aleasă Miss Monde şi imediat iată, recepţii, fotografi, multimilionari care îi cer mâna!

De aceea v-am spus deseori: pentru această reîncarnare, nu puteţi să schimbaţi mult destinul vostru, dar, pentru următoarea, aveţi toate posibilităţile prin munca voastră, gândurile voastre, rugăciunile voastre. În această reîncarnare, sunteţi limitaţi, dar pentru următoarea, tot ceea ce cereţi acum, veţi avea. Iată ce trebuie ştiut, altfel nu puteţi ameliora nimic, pentru reîncarnarea viitoare. De ce unii

se găsesc într-o situaţie atât de deplorabilă? Pentru că nu au ştiut, înre în carnarea precedentă, ce trebuia cerut, asupra cărui lucru trebuia lucrat, pentru ca să posede astăzi o posibilitate sau o virtute. Ei nu o ştiau, iar acum, dacă continuă să ignore acest lucru, viitoarea lor reîncarnare va fi şi ea ratată.

De aceea, fraţi şi surori, ascultaţi-mă bine, profitaţi, utilizaţi toţi anii care vă rămân de trăit, meditaţi, doriţi, cereţi cele mai bune lucruri, pentru că astfel lansaţi deja proiectele care, în viitor, se vor materializa, cristaliza. Cristalizarea actuală rezistă şi refuză a fi schimbată; este normal atât timp cât nu este uzată, ea nu poate fi înlocuită. dar când omul moare, ceea ce a creat în bine prin gândul său se cristalizează în planul fizic şi el revine cu frumuseţe, inteligenţă, sănătate, bunătate, pentru că gândurile şi dorinţele pe care le-a transmis în sensul acesta s-au materializat într-o nouă structură, iar această structură, la rândul său, este tenace şi rezistentă, ea se opune forţelor negative şi distrugătoare. Munca pe care noi o facem acum nu este de fapt pentru această reîncarnare, de aceea unii dintre voi vin să-mi spună: „Nu văd rezultate, lucrez de ani de zile, nimic nu s-a schimbat, sunt mereu acelaşi”. Dar eu răspund: „Nu aţi înţeles nimic; aţi schimbat cu adevărat ceva, dar trebuie să aşteptaţi: când forma actuală va dispare, veţi vedea-o pe cea nouă, cea asupra căreia aţi lucrat, şi veţi fi stupefiaţi de splendoarea ei:

Vă spuneam adineaori că libertatea se găseşte în spirit. Dar trebuie să adaug încă câteva explicaţii. Observaţi comportamentul animalului sau al copilului. Animalul ascultă de legile naturale, el nu are libertatea să schimbe cursul lucrurilor sau să se opună; aceasta nu îi este dat. Deci, el ascultă, este supus, e fidel legilor speciei sale şi de aceea este inocent. Chiar atunci când face ravagii sau se aruncă asupra unei prăzi, nu e din vina sa, este natura sa, este Natura care îl împinge. Şi copilul, de asemenea, ascultă instinctele lui, impulsiile care sunt în el, el nu posedă nici inteligenţă, nici voinţă, este ca un mic animal. Numai mai târziu, după câţiva ani, capătă posibilitatea de a se opune naturii şi legilor ei: el poate să aleagă, să meargă în armonie cu aceste legi sau să le încalce.

Iar acum, când omul este ocupat numai să mănânce, să doarmă, să se amuze, să facă copii, să muncească pentru a-şi câştiga existenţa, în ciuda a ceea ce se poate gândi, nu face decât să ducă o viaţă de animal, instinctivă sau pur şi simplu vegetativă. Căci animalele şi

plantele fac acelaşi lucru. Este o viaţă pe care o duce aproape independent de el însuşi, de conştiinţa lui, de voinţa lui: el creşte, slăbeşte, pleacă, nu poate nimic.

Dar când omul, cu conştiinţa şi inteligenţa sa, începe să se ocupe de această viaţă instinctivă, să o controleze, să o purifice, să-i adauge un element spiritual, el devine un factor formidabil capabil de a-şi schimba destinul. Ce este destinul? Este o înlănţuire implacabilă de cauze şi consecinţe căruia numai viaţa animală, biologică, instinctivă, îi este absolut supusă. Care este de exemplu destinul unei găini? Ea nu poate deveni nici rege, nici poet, nici muzician; ea este predestinată cratiţei. Destinul găinii este cratiţa! Toate creaturile au astfel destinul lor propriu. Destinul lupului este de a fi vânat, capturat, masacrat, sau dacă nu, transportat într-un parc zoologic. Destinul boului este de a fi înhămat să tragă la plug, săracul, până la sfârşitul zilelor; sau, dacă nu, de a fi despicat şi de a sfârşi într-o măcelărie. Boul nu poate să schimbe destinul său, ca şi celelalte animale. Chiar şi mieii, chiar porumbeii au destinul lor care este întru totul conform cu ceea ce reprezintă, după activitatea şi elementele din care ei sunt formaţi.

Pentru a scăpa de destin, trebuie să încetaţi să fiţi sclavi, slabi, aserviţi acestei vieţi inferioare unde nimic nu depinde de voi: a respira, a procreea, a mânca, a bea, a dormi. este o viaţă care este departe de a fi divină. Ea este divină în măsura în care ea vine de la Dumnezeu, pentru că totul vine de la Dumnezeu, dar în sensul spiritual, ne este încă o viaţă divină. Viaţa divină începe când făptura omenească îşi dă seama că nu este numai un stomac, o burtă, un sex, o făptură făcută din carne, din oase, din muşchi, dar şi un spirit şi când începe, ca spirit, să vrea să acţioneze în domeniul său pentru a crea opere sublime, luminoase, grandioase. În acest moment, da, el scapă de destin, căci dacă ne identificăm cu corpul fizic, destinul este de a cădea bolnav, de a muri, de a fi transportaţi într-un cimitir şi de a putrezi. Iată acest destin este deja fixat, nu putem să-i scăpăm.

Viaţa spirituală dă posibilitatea de a adăuga ceva la această viaţă vegetativă, instinctivă a corpului fizic şi de a intra astfel într-un plan superior planului destinului. Pentru aceasta trebuie ca spiritul să înceapă să iasă, să se manifeste, să lucreze. să-şi lase semnătura, urma, sigiliul pe toate lucrurile, să intervină în toate actele voastre şi să le dirijeze. În felul acesta voi ieşiţi din destinul vostru pentru a intra într-o lume a providenţei. Toate corpurile sunt predestinate a deveni

praf… corpurile, da, dar nu spiritul: spiritul nu are destin, el este determinat de legile providenţei.

În fine, cum putem ajunge până la providenţă? Ei bine, trebuie să ştim că între aceste două regiuni, cea a destinului şi cea a providenţei, se găseşte voinţa liberă, şi toată problema pentru discipol este de a ajunge a elibera atât de perfect voinţa sa, încât aceasta să poată să se mişte, să lucreze în lumea spiritului. În acel moment el intră sub influenţa providenţei şi vede în faţa lui o infinitate de alegeri şi de drumuri. El poate alege tot ce va voi, alegerea sa va fi mereu minunată. În timp ce în lumea destinului, nu există alegere, nu este decât un drum: distrugerea, dislocarea, dispariţia.

Toţi oamenii care nu au lumina ştiinţei iniţiatice trăiesc cufundaţi în destinul lor şi ei sunt tot timpul busculaţi, oprimaţi, chinuiţi. Lumea destinului este implacabilă. Când omul i se supune, chiar dacă este rege sau împărat, destinul este inflexibil, el se înfăptuieşte şi iată capul său căzând sub ghilotină. E foarte greu să scapi de destin, pentru că, timp de multe reîncarnări anterioare deseori aţi lucrat pentru a vă crea o karmă grea. Ori, legile cauzei şi ale consecinţelor sunt absolute, şi destinul, care nu este conştient, nu are nicio milă, se aplică tot atât de infailibil ca o lege fizică; loviţi un pahar, el zboară în bucăţi. Legi fidele şi veridice, iată destinul!

În această reîncarnare, noi avem posibilitatea de a ne crea condiţii bune pentru următoarea: ajunge să fim conştienţi şi să o ştim. Dar dacă nu lucrăm acum, viitoarea reîncarnare poate să fie şi mai grea. Deci, când biserica împiedică pe oameni să creadă în reîncarnare, ea îi împiedică să-şi amelioreze viitorul. Creştinii nu cunosc adevăratele lor posibilităţi. Li s-a spus că, după moarte, ei vor merge să se aşeze în dreapta Tatălui pentru că au fost la slujbă în fiecare duminică, sau că vor rămâne pentru eternitate în infern să fiarbă într-un cazan pentru că nu au mers la slujbă. Ca şi cum ar fi atât de uşor să mergi să te aşezi la dreapta Tatălui! De ce sunt însetaţi în felul acesta oamenii? Pentru a-i consola, trebuie să li se explice adevărul.

Să rezumăm: toate creaturile, ele fiind foarte numeroase pe pământ, care se lasă împinse numai de instinctele lor, de nevoile lor fiziologice, şi nu fac nicio muncă spirituală, nu pot să-şi schimbe destinul; tot ceea ce este decretat pentru, se va realiza. În schimb cele care lucrează cu ardoare pentru a se apropia de această lume de lumină şi dragoste, vor putea să scape. destinul este crud şi implacabil,

dar aceste fiinţe vor înceta să fie la cheremul lui în întregime: ele vor trăi de acum într-o regiune mai subtilă, unde vor primi elemente care vor neutraliza influenţe nocive. Dacă vreţi, e vorba şi aici de un destin. Providenţa este un destin, dar de o altă manieră: şi în ea totul este determinat, dar divin!

Iată! Ceea ce v-am spus este foarte important. Veţi şti de acum înainte că dacă vă veţi mulţumi să trăiţi ca toată lumea fără a face nimic în planurile superioare, nu veţi putea să schimbaţi mare lucru în destinul vostru, nu vă veţi putea crea propriul vostru viitor, pentru că vă supuneţi la ceea ce există deja. de altfel s-ar putea să aveţi un „destin bun". Sunt destine care sunt în aparenţă foarte favorabile, de exemplu destinul oamenilor care trăiesc în bogăţie, cu de toate şi fără griji: nimeni nu îi deranjează, ei mănâncă, beau, călătoresc, se căsătoresc, au copii… o viaţă splendidă! Dar iată că în ochii iniţiaţilor, nu aceasta este cea mai bună viaţă. Există alte făpturi care lucrează, care luptă, care suferă, care se izbesc de obstacole, care nu mai au nimic… şi iniţiaţii văd că, în realitate, viaţa acestora este mult mai rodnică ca cea a acestor oameni în aparenţă favorizaţi.

Făpturile umane îşi fac o idee mult prea materialistă despre fericire, chiar şi astrologii au fost cuceriţi de această mentalitate. Când trebuie să prezică un destin ei spun: „Oh, este formidabil, aveţi pe Jupiter în casa II, soarele în casa X, Venus în casa VII; deci veţi avea totul". În timp ce dacă aveţi careuri şi opoziţii, ei vă prezic toate nenorocirile şi vă plâng. Dar ei nu au înţeles nimic! Niciodată un Iniţiat nu va da o interpretare ca aceasta; el va privi în horoscopul vostru dacă veţi reuşi să înfăptuiţi anumite sarcini, să faceţi voia lui Dumnezeu, să întreprindeţi realizări divine. După aceasta, el nu se mai ocupă de careuri, nici de opoziţii, nici de planete în exil sau în cădere, aceasta nu mai are importanţă.

Dar această lumină, această privire diferită, această interpretare diferită, puţini astrologi contemporani sunt capabili să o cunoască. Ei rămân sclavii mentalităţii obişnuite, judecă lucrurile ca toţi materialiştii care găsesc că sensul vieţii depinde numai de bani şi de succes. Dar totul este trecător şi dispare foarte repede, iar apoi?… Nu este dat orişicui să discearnă valoarea spirituală a unei teme astrale. Acolo unde alţii scot strigăte de admiraţie, eu mă uit şi văd că sunt oameni care nu vor face nimic pentru Cer, nimic. Şi totuşi au un „destin bun", talente, bogăţii, un loc mai înalt în societate, dar în realitate în

ochii cerului sunt faptele cele mai obişnuite şi cele mai insignifiante. Nu aş vrea niciodată să fiu în locul lor, nici să am un „horoscop bun" ca al lor. Există alte criterii, necunoscute astrologilor obişnuiţi pentru a judeca o temă astrologică.

Aş putea să mă opresc încă asupra unui mare număr de puncte pentru a vă demonstra că astrologii nu au o înţelegere justă a lucrurilor. În loc să vă spună că aveţi o datorie de plătit într-un anumit domeniu şi de a vă explica cum să o plătiţi pentru a vă elibera, ei vă vor da sfaturi pentru a scăpa de un accident care trebuie să se producă la o anumită dată. Dar aceste sfaturi nu vă salvează: accidentul se va produce totuşi, nu în ziua în care v-au sfătuit să nu ieşiţi dar a doua zi sau cu o zi înainte! Deoarece, karma, care nu admite nici hoţie, nici trişare, îi împinge să facă erori în calculele lor.

Veţi spune: „Dar atunci la ce serveşte astrologia dacă ea nu ne permite să ne ameliorăm destinul?" Ba da, ea permite să ne ameliorăm destinul, dar nu prin fugă! Este mult de explicat, dar vă voi da totuşi un exemplu. Să admitem că aveţi o anume sumă de plătit la o anumită dată, dacă nu, vor veni să vă ia mobilele, să vă dea afară din casă şi veţi fi expuşi la ploaie, frig şi boală. Pentru a evita aceste dificultăţi, în loc să lăsaţi să vină evenimentul fără să faceţi nimic, vă pregătiţi, lucraţi, economisiţi, şi când vine scadenţa, plătiţi suma şi nu mai sunteţi daţi afară din casă. Această imagine poate fi transpusă în toate domeniile existenţei: printr-o muncă spirituală, puteţi evita un accident, o boală sau o prăbuşire financiară care vă aşteaptă.

Atunci, dragii mei fraţi şi surori, v-am dat astăzi adevăruri absolute. Mergeţi, studiaţi, verificaţi şi veţi vedea că nu vă înşel. Aveţi mari posibilităţi, pentru că învăţământul vă ajută, prepară şi explică cum puteţi să vă făuriţi un viitor cu adevărat sublim.